GS 349

Till Winets och Wälluftens ära,
Må weklingen höja sin röst.
Wårt offer de dygder wi bära,
Som än ge oß styrka, än tröst.
Gudomliga Wänskap! din helgade lära wi yrka:
I redliga bröst, din låga är liflig och klar:
Wår ungdoms tid du skäncker styrka,
Och lugn på wåra gamla dar:,:

2.

Ej menniskan sälheten finner
I guld och i stjernor och namn;
Den endast blir lycklig, som winner
En älskad och oskyldig famn.
Gudomliga Kärlek! din helgade lära wi yrka,
I älskande bröst din låga är liflig och klar.
Wår njutningstid du skänker styrka,
Och minnen åt den gamles dar.:,:

3.

Förnöjd med sin lysande boja,
Låt slafwen få dwäljas i slott.
Med frihet, en wän, och en koja,
Den redlige skatter har fått.
Gudomliga Frihet! din helgade lära wi yrka,
I manliga bröst din låga är liflig och klar
Wår werkningstid du skänker styrka,
Och säkerhet på hwilans dar. :,:

Säljas i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm,
Elméns och Granbergs-Tryckeri, 1826.

Jag är så nöjd, så glad och fri,
jag är min egen herre;
jag räds ej fogdens tyranni,
och trampar ingen smärre.
På deßa berg, på denna slätt,
arbetsamhet gör lifwet lätt.
Jag ger min skatt, gör alla rätt,
och är min egen herre.

2.

Mitt hus är lågt, men mitt det är,
jag deri sällhet skördar;

och hwar en är wälkommen der,
som Gud och frihet wördar:
och wänskap, lika fri och sann,
bjuds Bonden, bjuds en Adelsman.
Jag fruktar Gud, men ingen ann,
och är min egen herre.

3.

Min mat är simpel, och min drick
ses utför klippan flyta.
Med den, som hundra rätter fick,
jag icke wille byta.
Får den mer kraft och munterhet,
som rara winer njuta wet?
Nej, jag ej will hans kräslighet
mot friska wattnet byta.

4.

De kläder, hwari många blänckt,
långt mindre wärde röja.
Mig mina egna får ha skänckt
min simpla wallmarströja.
och den är warm och hel och ren,
och spunnen på min dotters ten;
min hustrus händer sytt den se'n;
kär är mig denna tröja.

5.

Mitt läger ingen skymfa må,
jag kan det wäl förswara,
jag wet att sömn på bara strå
kan trygg och rolig wara.
När solen lyser bergets topp,
jag med föryngrad själ och kropp
sist dagens arbet stiger opp,
så bör det alltid wara.

6.

Min hustru är mig ewigt kär,
fast ingen skönhet mera.
Om husets wäl hon omsorg bär,
och det är hustrurs ära.
Det wore otacksamt af mig,
min maka! att ej älska dig;
du raska söner skänckte mig,
och döttrar, bygdens ära.

7.

Träd dotter i din moders spår,
då skall du många finna,
som, när du hunnit mogna år,
din kärlek önska winna.
Lyd då, lyd blott ditt hjertas röst,
så skall du, wid din makas bröst,
i menlös ömhet säker tröst
mot lifwets plågor finna.

8.

Min son! war nöjd och glad som jag,
som jag din egen herre,
bero af ingens wälbehag,
och såra ingen smärre.
Ditt lif skall flyta gladt och lätt,
war endast idog på allt sätt,
gif riktig skatt, gör alla rätt,
och war din egen herre.